

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/43/2024
Identifikačné číslo spisu:	3122207881
Dátum vydania rozhodnutia:	26.08.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3122207881.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: U. F. (predtým U. P.), narodená XX. P. XXXX, G., o zaplatenie 5.122,48 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 20Csp/43/2022, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 26. októbra 2023 sp. zn. 17CoCsp/31/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanej nepriznal náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 5.122,48 eura s príslušenstvom. Uviedol, že jeho právny predchodca (banka VÚB, a.s.) uzatvoril so žalovanou zmluvu o úvere, na základe ktorej jej poskytol úver, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť v mesačných splátkach. Žalovaná úver nesplácala riadne a včas, čím porušila svoju povinnosť. Následne banka VÚB, a.s. postúpila na žalobcu pohľadávku voči žalovanej. Vzhľadom na to, že žalovaná dlžnú sumu nevrátila, obrátil sa žalobca na súd.

3. Po dokazovaní súd prvej inštancie mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu, banka VÚB, a.s., a žalovaná uzatvorili dňa 10. júla 2018 zmluvu o povolenom prečerpaní bežného účtu. Túto zmluvu súd prvej inštancie posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú.

4. Súd prvej inštancie sa najskôr zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu. Skúmal pritom, či boli dodržané podmienky postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách („zákon o bankách“). Súd prvej inštancie dospel k záveru, že tieto podmienky splnené neboli.

5. Nebola podľa súdu prvej inštancie naplnená podmienka písomnej výzvy banky dlžníkovi na zaplatenie dlhu pred postúpením pohľadávky tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách a jej doručenia žalovanej. Žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 23. mája 2023 poukázal na výzvu banky zo dňa 20. januára 2020. Predložil poštový podací hárok od Slovenskej pošty, a.s., z ktorého vyplýva, že banka zasielala žalovanej poštovú zásielku, no nie je tam uvedený dátum podania na poštu. Tento poštový podací hárok podľa súdu prvej inštancie nepreukazuje, že žalovanej bola doručovaná výzva banky zo dňa 20. januára 2020. Žalobca nepredložil potvrdenie o doručení zo systému sledovania zásielok Slovenskej pošty, a.s. (obsahujúce dátum podania na poštovú prepravu, dátum prevzatia zásielky, resp. dátum vrátenia neprevzatej zásielky), ktorý žalobca predkladal v iných konaniach, kde tiež vystupoval ako žalobca, a ktorý súd uznával ako vierohodný dôkaz o doručení písomností druhej strane.

6. Žalobca predložil aj upomienku banky zo dňa 19. decembra 2019, ktorá obsahuje výzvu banky adresovanú žalovanej na uhradenie nepovoleného debetu vo výške 119,96 eura. Ohľadom tejto výzvy nepredložil žalobca žiaden doklad o jej doručovaní, resp. odoslaní žalovanej. Nebolo tak podľa súdu prvej inštancie preukázané, že tieto písomnosti sa dostali do dispozičnej sféry žalovanej.

7. Súd prvej inštancie zdôraznil, že ani jednu z týchto výziev nemožno považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách musí byť kvalifikovaná. Touto výzvou musí banka vyzvať dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy s uvedením lehoty 90 dní a upozorniť ho, že po márnom uplynutí tejto lehoty bude banka oprávnená postúpiť pohľadávku na iný, hoc aj nebankový subjekt bez súhlasu dlžníka. Účelom takejto výzvy je ochrana klienta pred postúpením bankovej pohľadávky na iný subjekt. Cieľom je, aby bol spotrebiteľ vo výzve upozornený nielen na omeškanie s úhradou pohľadávky, ale aj na jeho následok v podobe postúpenia bankovej pohľadávky na inú osobu, a vytvoriť tak spotrebiteľovi priestor na možnosť zvrátiť postúpenie pohľadávky tým, že omeškanú pohľadávku banke v stanovenej lehote uhradí.

8. Z výzvy banky zo dňa 19. decembra 2019 označenej ako „upomienka“ je zrejmé, že jej účelom malo byť upozorniť žalovanú, že ak v stanovenej lehote neuhradí nepovolený debet na bežnom účte, banka bude nútená využiť príslušné ustanovenia zmluvy o úvere (bez ich vymedzenia) a následne banka pristúpi k zrušeniu nastaveného limitu povoleného prečerpania a vymáhaniu pohľadávky. Z výzvy banky zo dňa 20. januára 2020 je zrejmé, že jej účelom malo byť oznámenie žalovanej, že banka vyhlásila okamžitú splatnosť záväzku z úveru, ktorý dlh vyčíslila na sumu 3.586,07 eura, že banka vypovedala zmluvu o poskytnutí povoleného prečerpania k 20. januáru 2020 a upozorniť žalovanú, že ak v dodatočne stanovenej lehote dobrovoľne neuhradí zosplatený dlh, banka zruší platobné karty.

9. Ani v jednej z uvedených výziev, skonštatoval súd prvej inštancie, nie je uvedené, že ak žalovaná neuhradí pohľadávku v lehote 90 dní, tak banka postúpi pohľadávku na iného veriteľa. Vo výzvach teda nie sú uvedené podstatné náležitosti, ktoré vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách. Písomnosti vyhotovované veriteľom a doručované dlžníkovi podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (teda v súvislosti s vyhlasovaním mimoriadnej splatnosti úveru) a písomnosti vyhotovované veriteľom a doručované dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (teda v súvislosti s osobitnými podmienkami postupovania pohľadávok) sa navzájom nenahrádzajú, ani nekonzumujú, keď účel každej z nich a aj z toho plynúci obsah každej z nich je odlišný.

10. Preto súd výzvy banky zo dňa 19. decembra 2019 a 20. januára 2020 nepovažuje za kvalifikované, ich obsah nezodpovedá účelu a zmyslu § 92 ods. 8 zákona o bankách a ani z nich nevyplýva úmysel banky vyhotovovať výzvy v súvislosti s postúpením pohľadávok, ku ktorému banka pristúpila až dňa 03. marca 2022, t. j. viac ako po 25 mesiacoch po zaslaní výziev.

11. Preto súd prvej inštancie posúdil zmluvu o postúpení pohľadávky vo vzťahu k žalovanej ako neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, konkrétne pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávok nenadobudol pohľadávku voči žalovanej na zaplatenie nesplateného zostatku spotrebiteľského úveru zo zmluvy o úvere. Žalobcovi z

tohto dôvodu chýba aktívna vecná legitímácia v konaní. Súd prvej inštancie tak žalobu zamietol.

12. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

13. Žalobca sa v odvolaní nestotožnil s tým, že mu v konaní nesvedčí aktívna vecná legitímácia v spore. Zastával názor, že podmienky pre platné postúpenie pohľadávky boli splnené. S týmto názorom žalobcu sa však odvolací súd nestotožnil. Odvolací súd uviedol, že podmienky na platné postúpenie bankovej pohľadávky sú podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách tri. Prvou je splatná pohľadávka, resp. časť pohľadávky, ktorá je splatná, druhou je písomná výzva banky klientovi a treťou podmienkou je nepretržité omeškanie klienta dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí okrem iného dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by jeho právny predchodca (banka VÚB, a.s.) doručil (resp. odoslal) výzvu žalovanej na zaplatenie dlhu pred postúpením pohľadávky.

14. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že je potrebné, aby výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách bola kvalifikovaná, teda upozorňujúca na možnosť postúpenia pohľadávky. Tento záver nezodpovedá rozhodovacej praxi tohto vec prejednávajúceho senátu odvolacieho súdu. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nepožaduje, aby výzva podľa tohto ustanovenia bola kvalifikovaná, pričom ani judikatúra Najvyššieho súdu SR nepožaduje výzvu kvalifikovanú. Súčasne odvolací súd dodáva, že nie je potrebné, aby veriteľ realizoval v súvislosti so zosplatnením a postúpením pohľadávky dve samostatné výzvy (jednu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a druhú podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách), ako na to upozorňoval súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Tento právny záver nekorešponduje s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 25. mája 2022, sp. zn. 1Cdo/4/2020. Preto v intenciách prejednávanej veci bolo postačujúce, ak by veriteľ preukázal doručenie, resp. odoslanie výzvy žalovanej zo dňa 20. januára 2020. Odoslanie tejto výzvy žalobca preukazoval nedatovaným poštovým podacím hárkom a v odvolacom konaní výpisom z elektronického portálu Slovenskej pošty. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že žalobca nenamieta v odvolaní záver súdu prvej inštancie, že výzvu zo dňa 19. decembra 2020 žalovanej nedoručil, nakoľko k tejto výzve nedoložil žiaden doklad preukazujúci jej doručenie.

15. Aj podľa odvolacieho súdu nedatovaný poštový podací hárk nie je dostatočný na preukázanie odoslania výzvy vyžadovanej § 92 ods. 8 zákona o bankách. Pri absencii dátumu podania na poštovom podacom hárku je totiž možné z poštového podacieho hárku zistiť nanajvýš to, že právny predchodca žalobcu hodlal adresovať žalovanej písomnosť (nevedno však ani, akú konkrétnu). Zistiť, či sa tak aj naozaj stalo, z uvedeného poštového podacieho hárku nemožno ani z označenia na ľavej strane podacieho hárku v podobe „RETAFOU_
UPO_20200120230344_PAAPP.DAT_afp_JOBID_2865898_CPSC6_1_HAROK“ nie je možné preukázateľným spôsobom zistiť skutočný dátum podania (pričom prvé číselné označenie by mohlo napovedať, že ide o dátum 20. januára 2020), a to predovšetkým vzhľadom k tomu, že poštový podací hárk obsahuje vo svojej úvodnej časti pole Dátum podania, ktorý je nevyplnený, a tiež neobsahuje ani potvrdenie pošty o prijatí zásielky na poštovú prepravu. Pritom však, ak právny predchodca žalobcu nedisponoval údajom na poštovom podacom hárku o podaní poštovej zásielky na poštovú prepravu, mal možnosť túto skutočnosť na pošte reklamovať. Opačnou argumentáciou, ktorú je potrebné odmietnuť ako nenáležitú, by sa prijal záver, podľa ktorého by na preukázanie doručenia stačil (hoci i rukou) vypísaný poštový podací hárk bez skutočného odoslania na poštovú prepravu. Práve potvrdenie dátumu poštou (resp. i iným poštovým prepravcom) na podacom hárku (resp. inom preukaznom hárku) preukazuje, že skutočne bola písomnosť podaná na poštovú prepravu a má byť doručená adresátovi. Potvrdením dátumu na poštovom podacom hárku sa preto preukazuje, že došlo k odovzdaniu zásielky na poštovú prepravu a môže sa počítať s jej riadnym doručením adresátovi zásielky, a teda i s dôjdením prejavu vôle odosielateľa adresátovi (v súlade s § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Výpis z elektronického portálu Slovenskej pošty doložil žalobca až v odvolacom konaní. Ide preto o novotu, ktorá je prípustná v odvolacom konaní za podmienok § 366 CSP. Odvolací súd má za to, že tento výpis nie je prípustný v odvolacom konaní, nakoľko nenapĺňa žiadnu z podmienok jeho prípustnosti podľa § 366 CSP. Žalobca bol vyzvaný ešte súdom prvej inštancie, aby preukázal podmienky svojej aktívnej

vecnej legitímácie, teda, aby doložil potrebnú výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, a tiež i „doklad o jej doručení, resp. odoslaní žalovanej“ (č. 1. 99). Žalobca na túto výzvu reagoval, lež nedoručil súdu prvej inštancie aj výpis z elektronického portálu Slovenskej pošty, hoci tak učiniť mohol. Preto nie je prípustný v odvolacom konaní.

16. Napriek tomu odvolací súd zdôraznil, že už v minulosti neakceptoval rovnaký výpis z elektronického portálu Slovenskej pošty (napr. v rozsudku zo dňa 27. júla 2023, sp. zn. 17CoCsp/12/2023). Jedná sa totiž o snímku obrazovky (printscreen) z elektronického portálu Slovenskej pošty o doporučenom liste. Obsahuje iba podacie číslo a genézu doručovania. Neobsahuje ale údaje o odosielateľovi, adresátovi a ani o zásielke, ktorá sa mala doručovať (s výnimkou hmotnosti zásielky). Hoci by sa i podacie čísla zhodovali s nedatovaným poštovým podacím hárkom, tak nemožno považovať za jednoznačne preukázané, že výpis z informačného portálu Slovenskej pošty deklaruje práve doručovanie tej zásielky, ktorej sa týka nedatovaný poštový podací hárok. Preto odvolací súd v minulosti skonštatoval, že nemožno interpretovať výpisy z elektronického portálu Slovenskej pošty v spojení s neakceptovateľným poštovým podacím hárkom.

17. V tejto súvislosti bolo potrebné vziať na zreteľ, že bolo v možnostiach žalobcu, aby preukázal riadne a bez pochybností, že spornú výzvu žalovanej doručoval, a to predložením riadneho poštového podacieho hárku, resp. elektronického poštového podacieho hárku, prípadne i ePotvrdenky (akú žalobca predkladal vo viacerých konaniach, ktoré boli predmetom prieskumu odvolacieho súdu). Najvyšší súd SR totiž vo svojej rozhodovacej praxi akcentuje, že „v prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať“ (R 4/2021). Dôkazné bremeno ohľadom preukázania doručenia tejto výzvy ležalo na žalobcovi. Dôkazy, ktoré by preukazovali doručenie uvedenej výzvy, neboli žalobcom v konaní prezentované, a to ani po výzve súdu prvej inštancie zo dňa 02. mája 2023. Preto súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, následkom čoho sa žalobca nestal veriteľom pohľadávky, ktorú uplatňuje v tomto konaní. Žalobcovi z toho dôvodu nesvedčí aktívna vecná legitímácia v konaní.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní plne úspešná, trovy odvolacieho konania nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

19. Proti predmetnému rozsudku podal žalobca dovolanie. Dovolanie podal z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Žalobca uviedol, že po preštudovaní napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nerozumie dôvodom, pre ktoré krajský súd neuznal poštový hárok ako relevantný dôkaz o tom, že právny predchodca žalobcu žalovanej doručoval písomnosť respektíve, že takýto dôkaz preukazuje, že žalovaná mala možnosť sa s jej obsahom oboznámiť - konkrétne s výzvou zo dňa 20. januára 2020. Na predmetnom poštovom podacom hárku bolo uvedené podacie číslo zásielky k výzve zo dňa 20. januára 2020, prostredníctvom ktorého, ak mal súd doručovanie za nepreukázané, bolo a aj je možné si doručovania predmetnej zásielky overiť na verejne dostupnej stránke Slovenskej pošty v časti sledovanie zásielok. Pritom poukázal aj na § 185 ods. 2 CSP. Tak isto zdôraznil, že žalovaná doručovanie výzvy zo dňa 20. januára 2020 nespochybňovala. Žalobcovi nie je zrejmé prečo okresný súd nepostupoval podľa § 295 CSP a zároveň z akého dôvodu považoval krajský súd verejne dostupné potvrdenie o sledovaní zásielky za novotu v odvolacom konaní. Žalobca má za to, že neprihliadnutie na predložený dôkaz odvolací súd vo svojom rozhodnutí dostatočne neodôvodnil, vzhľadom na čo považuje žalobca napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný. Podľa žalobcu bolo viac než relevantne preukázané nielen odoslanie predmetnej výzvy na adresu žalovanej poštovým podacím hárkom, ale následne žalobca v spojení s vyhľadáním podacieho čísla zásielky na stránke poštového doručovateľa prostredníctvom služby sledovanie zásielok preukázal aj doručenie predmetnej výzvy. V podanej žalobe žalobca uviedol všetky podstatné skutkové tvrdenia, podporené celým radom konkrétnych dôkazov, ktoré preukazujú dôvodnosť podanej žaloby. Okrem iného priložil jednotlivé výzvy, ktorých doručenie v konaní nebolo sporným. Súd žiadnym spôsobom nevyžýval žalobcu na predloženie akýchkoľvek dôkazov, navyše v

otázke platnosti postúpenia pohľadávky - preukázania nesporného skutkového tvrdenia doručovania jednotlivých výziev, pričom tak urobiť mal a mohol, ak považoval žalobu za nedôvodnú (§ 138 CSP). Žalovaná žiadnym spôsobom počas celého konania ani nerozporovala doručenie písomností. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté, v zmysle § 151 ods. 1 CSP ich bolo podľa názoru žalobcu potrebné považovať za nesporné skutkové tvrdenia. Súdy týmto postupom de facto popreli objektívnu a nespornú realitu, čo žalobca považuje za absolútne nesprávne, nepredvídateľné a neopodstatnené.

19. 1. Žalobca mal za to, že krajský súd vecne nesprávne posúdil vec, nakoľko pri zisťovaní skutkového stavu nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami CSP ale práve naopak prijal skutkový záver, ktorý je v priamom rozpore s vykonaným dokazovaním a § 151 ods. 1 CSP. V konaní podľa žalobcu bolo jednoznačne a nesporne preukázané dodržanie všetkých podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, postupovala sa splatná a nezaplatená pohľadávka, pričom žalovaná bola v omeškaní s plnením čo i len časti záväzku po dobu viac ako 90 dní a bola opakovane vyzvaná zo strany postupcu na úhradu dlžnej sumy pred postúpením pohľadávky.

19.2. Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci poukazoval na to, že podľa záverov odvolacieho súdu poštový podací hárok, ktorý v konaní žalobca predložil nebol dostatočným dôkazom pre preukázanie doručovania výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko neobsahoval dátum podania a podľa označenia uvedeného na ľavej strane podacieho hárku ho nie je možné ani zistiť.

19.3. Žalobca vidí nesprávne rozhodnutie odvolacieho súdu v tom, že nebola správne vyriešená právna otázka, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a to konkrétne v otázke „či doručenie do dispozičnej sféry adresáta preukázané podacím hárkom spôsobujú účinky riadneho doručenia, pokiaľ je adresátom spotrebiteľ“. Poukázal na to, že k odklonu došlo od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/90/2023 z 29. novembra 2023. Ďalej poukázal na to, že v otázke doručovania do dispozičnej sféry zaujal stanovisko dovolací súd v judikáte publikovanom pod veľkým R 4/2021, okrem predmetného judikátu dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k obdobným záverom aj v rozhodnutí 1ObdoV/63/2005 z 30. apríla 2007. Na základe uvedených dôvodov žalobca žiadal rozsudok krajského súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

20. Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

21.1. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

21.2. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21.3. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

21.4. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre

rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

21.5. Dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal zmätočné, nekonzistentné a nepredvídateľné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nakoľko právne závery odvolacieho súdu sú v extrémnom rozpore s doslovným znením zákona, odbornej literatúry, ako aj právnymi závermi v rozhodnutiach najvyšších súdnych autorít, čo žiadnym spôsobom neprispieva k princípu právnej istoty. Podľa názoru žalobcu bolo relevantne preukázané nielen odoslanie výzvy na adresu žalovaného poštovým podacím hárkom ale následne žalobca v spojení s vyhľadaním podacieho čísla zásielky na stránke poštového doručovateľa prostredníctvom služby sledovanie zásielok preukázal aj doručenie predmetnej výzvy. Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu namietal a poukazoval na § 185 ods. 2 CSP, ďalej, že súd nepostupoval podľa § 295 CSP s tým, že nie je dovolateľovi zrejmé, z akého dôvodu považoval odvolací súd verejne dostupné potvrdenie o sledovaní zásielok za novotu v odvolacom konaní, zdôraznil, že neprihliadnutie na predložený dôkaz dostatočne nezdôvodnil a rozsudok je preto nepreskúmateľný.

21.6. Dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), teda takého práva strany sporu na odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces i práva na súdnu ochranu. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. III. ÚS 44/2022) uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávanych prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Pritom uvedené nedostatky musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Základné právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu), vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania (strany sporu) zásadne nemôže bez ďalšieho implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania (strana sporu) uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (m. m. IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010).

21.7. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa

tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

21.8. Citované ustanovenie zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, treba považovať aj taký postup súdu, ktorým sa strane odmieta možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ktorým dochádza k odmietnutiu spravodlivosti (*denegatio iustitiae*), keď súdom prijaté závery nemajú svoj racionálny základ v interpretácii príslušných ustanovení právnych predpisov a teda sú svojvoľné a neudržateľné a keď rozhodnutie súdu neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé.

21.9. Judikatúrou konkretizovaný obsah práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) je veľmi pestrý. Procesné elementy tohto práva zdôrazňujú „stanovený postup“, teda dodržanie procesných pravidiel v konaní ako celku pred všeobecným súdom. Nezávislosť jeho rozhodovania sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Jedným z takýchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na riadny proces, vylučujúcim svojvoľu pri rozhodovaní, je i povinnosť súdu svoje rozhodnutie odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 220 ods. 2, ods. 3 CSP. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, kedy sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, alebo ignorujú kogentnú normu, či popierajú všeobecne akceptované chápanie dotknutého právneho inštitútu, treba také rozhodnutie považovať za stojace v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy, ako i čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

22. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

22.1. V prejednávanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil nepreskúmateľnosť, nepredvídateľnosť či arbitrárnosť (ktorú žalobca naznačuje) predmetného rozhodnutia napadnutého dovolaním. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, dôsledkom čoho by bolo popretie zmyslu a podstaty práva na spravodlivý proces.

22.2. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sú zjavné podstatné skutkové tvrdenia žalobkyne, ako aj opis dôkaznej situácie v konaní, odkaz na právnu úpravu ako aj jej aplikácia na zistený skutkový stav.

22.3. Súd prvej inštancie zaoberajúc sa aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu skúmal či boli dodržané podmienky postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd prvej inštancie

dospel k záveru, že tieto podmienky splnené neboli. Podľa súdu prvej inštancie nebola splnená podmienka písomnej výzvy banky dlžníkovi na zaplatenie dlhu pred postúpením pohľadávky tak ako to vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách a jej doručenie. Žalobca vo svojom vyjadrení poukázal na výzvu banky zo dňa 20. januára 2020, predložil poštový podací hárok od Slovenskej pošty a.s. z ktorého vyplýva, že banka zasielala žalovanej poštovú zásielku, no nie je tam uvedený dátum podania na poštu. Tento poštový podací hárok podľa súdu prvej inštancie nepreukazuje, že žalovanej bola doručovaná výzva banky zo dňa 20. januára 2020. Žalobca nepredložil potvrdenie o doručení zo systému sledovanie zásielok Slovenskej pošty a.s., ktorý žalobca predkladal v iných konaniach, kde tiež vystupoval ako žalobca, ktorý súd uznáva ako vierohodný dôkaz o doručení písomnosti druhej strany. Vo vzťahu k výzve zo dňa 19. decembra 2019 nepredložil žalobca žiaden doklad o jej doručovaní, respektíve odoslaní žalovanej. Nakoniec zdôraznil, že ani jednu z týchto výziev nemožno považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko táto musí byť kvalifikovaná. Zároveň súd prvej inštancie uviedol prečo tieto výzvy nepovažoval za kvalifikované, keď ich obsah nezodpovedá účelu a zmyslu § 92 ods. 8 zákona o bankách a ani z nich nevyplýva úmysel banky vyhotovovať výzvy v súvislosti s postúpením pohľadávok, ku ktorému banka pristúpila až 03. marca 2022, t.j. viac ako po dvadsiatich mesiacoch po zaslaní výziev. Preto súd posúdil zmluvu o postúpení pohľadávok vo vzťahu k žalovanej ako neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom konkrétne s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách.

22.4. Odvolací súd na odvolacie námietky žalobcu ohľadom preukázania doručovania výzvy banky zo dňa 20. januára 2020 žalovanej pri ktorom sa má podľa žalobcu aplikovať „teória dôjdenia“ s tým, že priložil snímku obrazovky o doručovaní zásielky žalovanej dostupnej na webe Slovenskej pošty v sekcii „sledovanie zásielok“, z ktorej je možné overiť odoslanie a doručenie zásielky, reagoval v bodoch 28. až 35. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nasledovne: 28. „Preto v intenciách prejednávanej veci bolo postačujúce, ak by veriteľ preukázal doručenie, resp. odoslanie výzvy žalovanej zo dňa 20.01.2020. Odoslanie tejto výzvy žalobca preukazoval nedatovaným poštovým podacím hárkom a v odvolacom konaní výpisom z elektronického portálu Slovenskej pošty. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že žalobca nenamieta v odvolaní záver súdu prvej inštancie, že výzvu zo dňa 19.12.2020 žalovanej nedoručil, nakoľko k tejto výzve nedoložil žiaden doklad preukazujúci jej doručenie. 29. Aj podľa odvolacieho súdu nedatovaný poštový podací hárok nie je dostatočný na preukázanie odoslania výzvy vyžadovanej § 92 ods. 8 zákona o bankách. Pri absencii dátumu podania na poštovom podacom hárku je totiž možné z poštového podacieho hárku zistiť nanajvýš to, že právny predchodca žalobcu hodlal adresovať žalovanej písomnosť (nevedno však ani, akú konkrétnu). Zistiť, či sa tak aj naozaj stalo, z uvedeného poštového podacieho hárku nemožno. 30. Ani z označenia na ľavej strane podacieho hárku v dobe „RETAFOD UPO 20200120230344 PAAPP.DAT_afp JOBID 2865898 CPSC6_1 HAROK“ nie je možné preukázateľným spôsobom zistiť skutočný dátum podania (pričom prvé číselné označenie by mohlo napovedať, že ide o dátum 20.01.2020), a to predovšetkým vzhľadom k tomu, že poštový podací hárok obsahuje vo svojej úvodnej časti pole Dátum podania, ktorý je nevyplnený, a tiež neobsahuje ani potvrdenie pošty o prijatí zásielky na poštovú prepravu. Pritom však, ak právny predchodca žalobcu nedisponoval údajom na poštovom podacom hárku o podaní poštovej zásielky na poštovú prepravu, mal možnosť túto skutočnosť na pošte reklamovať. 31. Opačnou argumentáciou, ktorú je potrebné odmietnuť ako nenáležitú, by sa prijal záver, podľa ktorého by na preukázanie doručenia stačil (hoci i rukou) vypísaný poštový podací hárok bez skutočného odoslania na poštovú prepravu. Práve potvrdenie dátumu poštou (resp. i iným poštovým prepravcom) na podacom hárku (resp. inom preukaznom hárku) preukazuje, že skutočne bola písomnosť podaná na poštovú prepravu a má byť doručená adresátovi. Potvrdením dátumu na poštovom podacom hárku sa preto preukazuje, že došlo k odovzdaniu zásielky na poštovú prepravu a môže sa počítať s jej riadnym doručením adresátovi zásielky, a teda i s dôjdením prejavu vôle odosielateľa adresátovi (v súlade s § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka). 32. Výpis z elektronického portálu Slovenskej pošty doložil žalobca až v odvolacom konaní. Ide preto o novotu, ktorá je prípustná v odvolacom konaní za podmienok § 366 CSP. Odvolací súd má za to, že tento výpis nie je prípustný v odvolacom konaní, nakoľko nenapĺňa žiadnu z podmienok jeho prípustnosti podľa § 366 CSP. Žalobca bol vyzvaný ešte súdom prvej inštancie, aby preukázal podmienky svojej aktívnej vecnej legitímácie, teda, aby doložil potrebnú výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, a tiež i „doklad o jej doručení, resp. odoslaní žalovanej“ (č. l. 99). Žalobca na túto výzvu reagoval, lež nedoručil súdu prvej inštancie aj výpis z elektronického portálu Slovenskej pošty, hoci tak urobiť mohol. Preto nie je

pripustný v odvolacom konaní. 33. Napriek tomu odvolací súd zdôrazňuje, že už v minulosti neakceptoval rovnaký výpis z elektronického portálu Slovenskej pošty (napr. v rozsudku zo dňa 27.07.2023, sp. zn. 17CoCsp/12/2023). Jedná sa totiž o snímku obrazovky (printscreen) z elektronického portálu Slovenskej pošty o doporučenom liste. Obsahuje iba podacie číslo a genézu doručovania. Neobsahuje ale údaje o odosielateľovi, adresátovi a ani o zásielke, ktorá sa mala doručovať (s výnimkou hmotnosti zásielky). Hoci by sa i podacie číslo zhodovali s nedatovaným poštovým podacím hárkom, tak nemožno považovať za jednoznačne preukázané, že výpis z informačného portálu Slovenskej pošty deklaruje práve doručovanie tej zásielky, ktorej sa týka nedatovaný poštový podací hárok. Preto odvolací súd v minulosti skonštatoval, že nemožno interpretovať výpisy z elektronického portálu Slovenskej pošty v spojení s neakceptovateľným poštovým podacím hárkom. 34. V tejto súvislosti je potrebné vziať na zreteľ, že bolo v možnostiach žalobcu, aby preukázal riadne a bez pochybností, že spornú výzvu žalovanej doručoval, a to predložením riadneho poštového podacieho hárku, resp. elektronického poštového podacieho hárku, prípadne i ePotvrdenky (akú žalobca predkladal vo viacerých konaniach, ktoré boli predmetom prieskumu odvolacieho súdu). Najvyšší súd SR totiž vo svojej rozhodovacej praxi akcentuje, že „v prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať“ (R 4/2021). 35. Dôkazné bremeno ohľadom preukázania doručenia tejto výzvy ležalo na žalobcovi. Dôkazy, ktoré by preukazovali doručenie uvedenej výzvy, neboli žalobcom v konaní prezentované, a to ani po výzve súdu prvej inštancie zo dňa 02.05.2023. 36. Preto súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, následkom čoho sa žalobca nestal veriteľom pohľadávky, ktorú uplatňuje v tomto konaní. Žalobcovi z toho dôvodu nesvedčí aktívna vecná legitimácia v konaní.“

22.5. Dovolací súd má za to, že odvolací súd dôsledne odpovedal na všetky odvolacie námietky žalobcu vo svojom napadnutom rozhodnutí. Predovšetkým poukázal na to, prečo nepovažoval výpis z elektronického portálu Slovenskej pošty, ktorý žalobca doručil, resp. doložil až v odvolacom konaní za dôkaz použiteľný v konaní. Dovolací súd v bode 32. správne poukázal na § 366 CSP, že tento dôkaz nepripustil ako dôkaz v konaní, nakoľko išlo o novotu v konaní a neboli splnené žiadne podmienky prípustnosti tejto novoty, pričom dovolací súd dopĺňa, že žiadne podmienky prípustnosti novoty uvedené v zmysle § 366 písm. a) až d) CSP.

22.6. V dovolaní žalobca argumentuje už aj tým, že v podobe predloženia výpisu, resp. snímky z obrazovky o sledovaní zásielky, nemôže ísť o novotu v konaní, pretože sa má za to, že sa malo použiť ust. § 185 ods. 2 CSP. Takto konkrétne odvolacia námietka zo strany žalobcu v dovolaní ani stavaná nebola, preto ju takto odvolací súd ani nevyhodnocoval a nemohol odôvodniť. Žalobca tento výpis, resp. snímku z obrazovky o doručení zásielky žalovanej len priložil k odvolaniu, čo nie je sporné s tvrdením, že nejde o novotu v konaní, keďže podací hárok je štandardne akceptovaný súdmi ako kvalifikovaný dôkaz preukazujúci doručenie výziev do dispozičnej sféry adresáta, bez konkretizácie prípadných ďalších námietok, ktoré vo vzťahu k uvedenému rozvinul až v podanom dovolaní. V dovolaní už namietať, že by sa mal tento dôkaz vyhodnotiť s poukazom na § 185 ods. 2 CSP podľa ktorého súd môže aj bez návrhu vykonať dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, ak tieto registre alebo zoznamy nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou; iné dôkazy bez návrhu nevykoná, ak tento zákon neustanovuje inak. Aj napriek už uvedenému nenamietaniu v odvolaní, dovolací súd uvádza, že tento predložený dôkaz v dovolaní nie je možné vyhodnotiť v zmysle ustanovenia § 185 ods. 2 CSP ako verejný register alebo zoznam.

22.7. Pod verejnými registrami a zoznamami má zákonodarcu na mysli predovšetkým kataster nehnuteľností, Obchodný register, Register exekúcií, Register záložných práv, Register dražieb a pod. Cieľom právnej úpravy, ktorá umožňuje súdu vykonať taký dôkaz, ktorý strany nenavrhli, ak tento dôkaz vyplýva z verejných registrov alebo zoznamov, je, aby boli v súdnom konaní eliminované také situácie, že rozhodnutie súdu bude v rozpore so skutočnosťou. V praxi sa môže stať, že stranami tvrdené skutočnosti nie sú v súlade so skutočnosťou, a to napríklad v dôsledku omylu žalobcu pri spisovaní žaloby alebo v dôsledku zmeny pozemkových úprav (zmena očíslovania, rozdeľovanie a spájanie parciel a pod.). Vtedy je namieste, aby súd nebol viazaný dôkaznými návrhmi strán a aby vykonal dôkazy za účelom zosúladenia tvrdení strán so skutočnosťou, ktorá z týchto registrov vyplýva. V opačnom prípade by bolo rozhodnutie nevykonateľné. Uvedenú právomoc súdu treba vnímať ako

prevenciu pred zmařením účinkov súdneho rozhodnutia. Ak by súd toto oprávnenie nemal, mohla by byť jeho činnosť pri nevykonateľných rozsudkoch napokon zbytočná. Môžeme povedať, že súd má v dôsledku tejto právomoci právo modifikovať aj žalobnú žiadosť žalobcu. V tomto prípade však nepôjde o zmenu žaloby, ale len o zmenu formulácie výroku súdu. Súd môže vo výroku použiť iné výrazy, ktorými vyjadrí vo svojom výroku rovnaké práva a povinnosti, ktorých sa navrhovateľ domáha. Iba súd totiž rozhoduje o tom, ako bude formulovaný výrok jeho rozhodnutia; prípadným návrhom navrhovateľa na znenie výroku rozhodnutia pritom nie je viazaný. (Civilný sporový poriadok, C. H. BECK, 2. vydanie, 2022, s. 742 - 766; K. Gešková). Výpis Slovenskej pošty označený ako sledovanie zásielok nespĺňa charakter verejného registra alebo zoznamu v zmysle § 185 ods. 2 CSP, keďže ho takto neoznačuje osobitný právny predpis, ako v prípadoch vyššie uvedených registrov, či zoznamov.

22.8. Rovnako nie je dovolaciemu súdu zrejma námietka v dovolaní, prečo súd nepostupoval podľa § 295 CSP, podľa ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Ustanovenie § 295 CSP predstavuje jedno z kľúčových ustanovení prelamujúce dispozičný princíp v civilnom procese s cieľom poskytnúť spotrebiteľovi čo najväčšiu mieru ochrany jeho práv garantovaných hmotným právom. Zaoštarávanie a vykonávanie dôkazov v prospech spotrebiteľa ex officio nie je novou myšlienkou, ktorú by prinášala rekodifikácia. Táto idea bola podrobne rozpracovaná v judikatúre Súdneho dvora Európskej únie a medzičasom sa v širokej miere etablovala aj vo vnútroštátnej rozhodovacej činnosti súdov všetkých inšancií. Dovolateľ pozabudol že uvedené ustanovenie týkajúce sa dokazovania z logiky veci a ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany v danej konkrétnej veci sa vzťahuje na spotrebiteľa ako takého, preto aj táto dovolacia námietka vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP je neopodstatnená a navyiac rovnako nebola vznesená v rámci odvolacieho konania.

22.9. Zároveň pokiaľ žalobca v dovolaní namieta, že súd žiadnym spôsobom nevyzýval žalobcu na predloženie akýchkoľvek dôkazov, navyše v otázke platnosti postúpenia pohľadávky - preukázania nesporného skutkového tvrdenia doručovania jednotlivých výziev, pritom tak urobiť mal a mohol, ak považoval žalobu za nedôvodnú, mal postupovať podľa § 138 CSP a taktiež námietka žalobcu z akého dôvodu neposudzovali súdy nesporné skutkové tvrdenia strán sporu o doručovaní a prijali záver, ktorý je v priamom rozpore s vykonaným dokazovaním a s ustanovením § 151 ods. 1 CSP, dovolací súd udáva, že týmto spôsobom, respektíve takýmito odvolacími námietkami žalobca v rámci odvolania rovnako nenamietal. Napriek tomu odvolací súd v bode 32. uviedol, že žalobca bol vyzvaný ešte súdom prvej inšancie, aby preukázal podmienky svojej aktívnej vecnej legitímácie, teda, aby doložil potrebnú výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, a tiež i „doklad o jej doručení, resp. odoslaní žalovanej“ (č. l. 99). Žalobca na túto výzvu reagoval, lež nedoručil súdu prvej inšancie aj výpis z elektronického portálu Slovenskej pošty, hoci tak učiniť mohol, v bode 35. uviedol, že dôkazné bremeno ohľadom preukázania doručenia tejto výzvy ležalo na žalobcovi. Dôkazy, ktoré by preukazovali doručenie uvedenej výzvy, neboli žalobcom v konaní prezentované, a to ani po výzve súdu prvej inšancie zo dňa 02. mája 2023.

23. Dovolací súd všeobecne k dovolacím námietkam, ktoré neboli predmetom odvolacieho konania udáva, že z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych opravných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, teda vecne (argumentačne), čo znamená, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietal už v rámci riadneho opravného prostriedku a ktoré boli meritorne posudzované odvolacím súdom v jeho neprospech (R 73/2019).

23.1. Dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne); hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti (sp. zn. 4Cdo/40/2019).

23.2. V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán, pričom povinnosť strany tvrdiť je jednou zo základných povinností v sporovom konaní, má kľúčový význam a predstavuje jeden

zo základných princípov civilného procesu (článok 8 Základných princípov CSP). Vo všeobecnosti platí, že dôkaznú povinnosť a s ňou súvisiace dôkazné bremeno má v spore každý, kto v spore niečo tvrdí. Nový procesný kódex s účinnosťou od 1. júla 2016 zaviedol do procesného práva nový inštitút prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktoré ako úkony procesných strán podliehajú koncentrácii konania.

23.3. Ak teda dovolateľ uplatnené námietky v dovolaní neuplatnil v odvolacom konaní, nemôže ich posudzovať dovolací súd pre nedostatok svojej právomoci (§ 419 CSP a contrario). V podstate obdobne postupuje vo svojej činnosti aj ústavný súd, z ktorého judikatúry vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc a sťažnosť sťažovateľa odmietne (II. ÚS 70/2017).

23.4. Odvolací súd v bode 34. zhrnul, že bolo v možnostiach žalobcu, aby preukázal riadne a bez pochybností, že spornú výzvu žalovanej doručoval, a to predložením riadneho poštového podacieho hárku, resp. elektronického poštového podacieho hárku, prípadne i ePotvrdenky (akú žalobca predkladal vo viacerých konaniach, ktoré boli predmetom prieskumu odvolacieho súdu). Najvyšší súd SR totiž vo svojej rozhodovacej praxi akcentuje, že „v prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať“ (R 4/2021).

24. So zreteľom na uvedené možno konštatovať, že odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, a je zrejmé, ako a z akých dôvodov meritorne (rozsudkom) vo veci samej rozhodol. A keďže napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vytvára v spätosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie organickú a kompletizujúcu jednotu, jeho odôvodnenie spĺňa požiadavky zákonného ustanovenia § 393 CSP týkajúceho sa náležitostí odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ nesúhlasí so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

24.1. Z obsahu dovolania je celkom zrejmé, že žalobca sa svojou argumentáciou existencie vady zmätočnosti snaží spochybniť aj právne posúdenie sporu odvolacím súdom (rovnaké námietky uvádza aj pri nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom podľa § 421 ods. 1 CSP), ktorá však aj v prípade jej opodstatnenosti by mala za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (k tomu pozri aj R 24/2017, 9Cdo/248/2021, 9Cdo/265/2021).

25. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania v danej veci aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť, len ak sú splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania).

25.1. Relevanciu podľa § 421 ods. 1 CSP má právna otázka (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (§ 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípadu) - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

25.2. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP je dovolateľ povinný konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť a

označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Žalobca v dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v otázke, či „doručenie do dispozičnej sféry adresáta preukázané podacím hárkom spôsobuje účinky riadneho doručenia, pokiaľ je adresátom spotrebiteľ“. Takto formulovaná otázka sama v sebe obsahuje istú vnútornú rozpornosť, pretože jej prvá časť, ktorú možno nazvať hypotetickým predpokladom, konštatuje preukázanú skutočnosť (doručenie preukázané podacím hárkom), ktorá však vôbec nekorešponduje skutočnostiam preukázaným v konaní tak, ako ich zistil odvolací súd. Z obsahu dovolania však možno ustáliť to, že žalobca sa nestotožňuje s právnymi závermi súdov nižších inštancií ohľadne preukázania doručenia výzvy na plnenie žalovanej, nakoľko v dovolaní tvrdí, že doručenie výzvy preukázal poštovým podacím hárkom, z čoho možno vyvodiť jeho nesúhlas s právnym záverom odvolacieho súdu, že podací hárok nepreukazuje doručenie výzvy, teda nepreukazuje skutočnosť, že sa výzva dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Podľa názoru žalobcu sa mal odvolací súd odkloniť od právnych záverov vyslovených v rozhodnutiach dovolacieho súdu R 4/2021, 5Cdo/129/2010, 1ObdoV/63/2005, 2Sžf/8/2009, 5Obdo/2/2017 a rozhodnutia ústavného súdu I. ÚS 174/09.

25.3. Rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 4/2021 bolo pôvodne najvyšším súdom vydané v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5Cdo/36/2020; ide o rozhodnutie, z ktorého záverov vychádzali nižšie súdy pri posúdení otázky účinkov doručenia výzvy na plnenie. V tomto rozhodnutí dovolací súd konštatoval, že jednou z podmienok platného postúpenia pohľadávky banky na iný subjekt v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. je okrem písomnej výzvy banky aj omeškanie klienta trvajúce nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní, čo i len s časťou dlhu, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne, inak je postúpenie pohľadávky postihnuté absolútnou neplatnosťou právneho úkonu v zmysle § 39 OZ pre rozpor so zákonom. V otázke doručovania výziev pri zosplatnení úveru dovolací súd zaujal jednoznačný názor, že „konceptia Občianskeho zákonníka je postavená na dispozitívnosti väčšiny jeho ustanovení, pričom v mnohých prípadoch je ponechané na zmluvnej slobode účastníkov, akým spôsobom pre svoje záväzkové vzťahy zákonnú úpravu modifikujú. V súlade s ustanovením § 2 ods. 3 OZ si totiž účastníci môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchyľne od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplyva, že sa od nich nemožno odchýliť. Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 OZ vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa odchýlnu dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením totiž zabezpečuje spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Adresátovi právneho úkonu poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a taktiež istotu, aby účinky daného právneho úkonu nenastali bez toho, že mu to nebolo umožnené. Subjekt realizujúci právny úkon má na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky aj v prípade, že sa adresát vyhýba prevzatíu zásielky, príp. zmarí jej doručenie hoci i z nebanlivosti (napr. zmenou doručovacej adresy bez oznámenia tejto skutočnosti druhej zmluvnej strane). Tu je potrebné poukázať práve na požiadavku právnej istoty na strane adresáta, aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, ale zároveň sa chráni aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Prítom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil. Je potrebné si však uvedomiť, že v prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať.“ Za podstatné považoval, aby adresát mal možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle odosielateľa, teda aby sa tento prejav vôle dostal do jeho dispozičnej sféry, pričom povinnosťou odosielateľa je preukázať doručenie prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta (teda nie je nutné preukazovať doručenie priamo do vlastných rúk adresáta). Preukázanie takto definovaného účinného doručenia však nie je možné zamieňať s preukázaním odoslania prejavu vôle. Práve z tejto názorovej línie vychádzal aj odvolací súd vo svojom rozhodnutí, správne ich interpretoval a aplikoval na prejednávajú vec; tieto závery dovolacieho súdu sú v priamom protiklade s tvrdeniami žalobcu v dovolaní.

25.4. Rovnako ani v rozhodnutiach najvyššieho súdu (5Cdo/129/2010, 1ObdoV/63/2005), dovolací súd nevyslovil také právne posúdenie veci, ktoré by mohlo akokoľvek spochybniť právne závery vyslovené odvolacím súdom v napadnutom rozhodnutí. Dovolací súd sa v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/129/2010

zaoberal otázkou účinného doručenia vyhlásenia o zabezpečení bytovej náhrady nájomcovi a v tejto súvislosti konštatoval potrebu objektívnej možnosti nájomcu sa s týmto vyhlásením oboznámiť, avšak bez nutnosti túto objektívnu možnosť aj skutočne využiť. Predmetom rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1ObdoV/63/2005 bola zase otázka, či pri doručovaní pozvánky na valné zhromaždenie boli dodržané podmienky § 129 ods. 1 Obchodného zákonníka a rovnako aj podmienky upravené v spoločenskej zmluve. Čo sa týka rozhodnutí sp. zn. 2Sžf/8/2009, 5Obdo/2/2017 a I. ÚS 174/09, v nich bola riešená otázka odoslania podania, a nie jeho doručenia, preto odkaz dovolateľa na uvedené rozhodnutia je bez právnej relevancie z hľadiska ňou tvrdeného odklonu.

25.5. Dovolací súd záverom opakovane uvádza, že dovolateľ je zo zákona povinný nielen uviesť právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne (a vyložiť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia), ale tiež konfrontovať túto nesprávnosť s doterajšou rozhodovacou činnosťou dovolacieho súdu, lebo tomu patrí úloha zjednocovať rozhodovaciu prax súdov v civilnom konaní. Podľa toho je dovolateľ povinný vymedziť, v čom vidí splnenie predpokladov prípustnosti dovolania a pokiaľ dovolateľ uplatňuje dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, mal by v dovolaní uviesť, ktorý z predpokladov vymedzených v tomto ustanovení je naplnený a prečo. Dovolateľ je povinný jasne a zrozumiteľne vymedziť relevantnú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu a uviesť, v čom sa odvolací súd odchýlil od tejto relevantnej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V prejednávanej veci však žalobca takto nepostupoval a odlišnú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej by sa mal odvolací súd odchýliť, nevymedzil. Rozhodnutia dovolacieho súdu, o ktoré žalobca opiera dôvodnosť dovolania, žiadnym spôsobom nenapĺňajú definíčné znaky podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pretože v nich dovolací súd nevyslovil také právne závery, od ktorých by sa v prejednávanej veci odvolací súd odchýlil. Dovolací dôvod uplatňovaný podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP preto nie je prípustný, pretože neexistuje dovolateľom tvrdený rozpor záverov odvolacieho súdu s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Dovolací súd opakovane uvádza, že žalobca v dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v otázke, či doručenie do dispozičnej sféry adresáta preukázané podacím hárkom spôsobuje účinky riadneho doručenia, pokiaľ je adresátom spotrebiteľ. Súd nižšej inštalácie však boli názoru, že doručenie výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nemali za preukázané. Ako už bolo vyššie uvedené, dovolateľom formulovaná právna otázka obsahuje vnútornú rozpornosť, pretože jej prvá časť, ktorú možno nazvať hypotetickým predpokladom, tvrdí preukázanú skutočnosť (doručenie preukázané podacím hárkom), ktorá však vôbec nekorešponduje skutočnostiam preukázaným v tomto konaní tak, ako ich zistili súdy nižších inštalácií.

25.6. Dovolací súd ešte v súvislosti s možnými úvahami o existencii tzv. ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (R 71/2018) upriamuje pozornosť na skutočnosť, že v skutkovo a právne obdobných veciach sa predmetnou otázkou dovolací súd zaoberal v celom súhrne vzájomne, na seba nadväzujúcich rozhodnutiach: sp. zn. 5Cdo/133/2023, 1Cdo/68/2023, 3Cdo/39/2023, 2Cdo/182/2022, 9Cdo/295/2021, 7Cdo/70/2023, 4Cdo/186/2024 v dôsledku čoho je možné v nich vyslovené právne názory považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Vec prejednávajúci senát sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi vyslovenými v týchto rozhodnutiach a v okolnostiach posudzovanej veci na ne v celosti poukazuje. Na margo dovolateľom preferovaného uznesenia sp. zn. 4Cdo/90/2023 z 29. novembra 2023, podľa ktorého „právny názor odvolacieho súdu, že žalobkyňa nepreukázala, že predmetné výzvy žalovanému doručila, keď neakceptoval podacie hárky o ich podaní na poštovú prepravu na adresu žalovaného, ktorými žalobkyňa doručovanie výziev preukazovala, nie je správny“ dovolací súd, teraz už v kontexte vyššie menovanej recentnej judikatúry najvyššieho súdu uvádza, že povinnosť predložiť vec veľkému senátu (§ 48 CSP) nevzniká, ak senát, nasledujúc ustálenú rozhodovaciu činnosť dovolacieho súdu sa dostáva do rozporu s iným, ojedinele vysloveným právnym názorom. Z citovaných rozhodnutí najvyššieho súdu (5Cdo/133/2023, 1Cdo/68/2023, 3Cdo/39/2023, 2Cdo/182/2022, 9Cdo/295/2021, 7Cdo/70/2023, 4Cdo/186/2024) vo vzťahu k preskúmvanej veci vyplýva, že otázkami nastolenými dovolateľom v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 432 ods. 1 CSP sa dovolací súd zaoberal a zaujal k nim jednotné stanovisko (rozhodovacia prax dovolacieho súdu už viacej nie je rozdielna). Vec prejednávajúci senát najvyššieho súdu tak zdieľa názor súladný s absolútne väčšinovým názorom praxe dovolacieho súdu, že predloženie samotného podacieho hárku samo o sebe ešte nedokazuje, že došlo k dôjdeniu zásielky - výzvy a oznámenia aj do dispozičnej sféry žalovaného na adresu uvedenú v zmluve o úvere, t. j. nepreukazuje, aký bol osud zásielky po jej odovzdaní na pošte. Aj keď na doručovanie zásielky prostredníctvom poštového doručovateľa nemá odosielateľ vplyv a dosah, ustanovenie § 45

ods. 1 OZ jednoznačne vyžaduje, aby prejav vôle došiel adresátovi - neprítomnej osobe. Nestačí teda v spore preukázať podanie zásielky na pošte, ale aj to, že pošta zabezpečila dôjdenie zásielky do dispozičnej sféry žalovaného ako adresáta, čím mu bola vytvorená objektívna možnosť oboznámiť sa s ňou a s jej obsahom.

26. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

27. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.